

Ἡ ὑψίφωνος Ἀρτεμὶς Κυπαρίσση εἰς τὴν «Μηρέϊν».

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

ΕΣΑ στὴν πλούσια κάμαρα συγγέονται λάμψεις ἀπὸ κατάχρυσα ἐπιπλά καὶ κατακόκκινα βελούδα. Κι' ὁ τρελλὸς αὐτὸς χορὸς ἀντανάκλαται περὶ πα-

ράξενος μέσα στὰ λαμπρὰ κάτοπτρα ποὺ φθάνουν περήφανα καὶ ὑψηλὰ ἔως τὰ μωσαϊκὰ τοῦ ταβανιοῦ.

Ἦσ' τὴ μέση ἓνα μεγάλο τραπέζι, μὲ χαρτιά,

χαρτιά, χαρτιά... ἄλλα χαρτιά ἄγραφα, ἄλλα γραμμένα.

Ὁ ποιητὴς καθιστὸς στὸ τραπέζι καὶ σκυμμένος, κρατεῖ τὴν πέννα ἑτοιμὸς νὰ γράψῃ. Εἶνε μελαγχολικὸς, καὶ μὲ ὄψι σκοτεινὴ, νὰ ἀποτελεῖ τὴ μεγαλειότερη ἀντίθεσι μπροστὰ στὰ πλούσια ρούχα του, μονολογεῖ, ὥσ' ἂν ν' ἀποτίνεται σὲ κάποιον πλάσμα ποὺ μόνο αὐτὸς τὸ βλέπει.

Εἶνε τὸ μάτι του ἀφηρημένο καὶ ὑπερβολικὰ ἀνοιχτὸ σ' ὅ,τι βλέπει μπροστὰ του, σὰν ἀνθρώπου ποὺ τρελλάθηκε ἀπὸ κάποια μεγάλη ἐσωτερικὴ ἐπανάστασι.

Καὶ λέγει :

«... Ψυχὴ, δὲν μ' ἀπατᾷς παιά. Σ' ἐγνώρισα πολὺ καλά. Εἶσαι σὺ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἀκολουθεῖ πάντα τὸν ἴδιον δρόμο ποὺ ἄρχισε, εἴτε σὲ φῶτα κολυμβᾷ, εἴτε σὲ σκότος. Εἶσαι ὥσ' ἂν τὸν